

MỤC LỤC

Thơ tặng vợ	2
Hòn vọng phu.....	6
Huyền thoại	7
Đôi mắt người Sơn Tây	9
Tản mạn trong đêm.....	10
Đêm Tiền Giang.....	12
Đọc lại thơ Đường	13
Trên dấu hài xưa	15
Để nhớ lúc Trâm xa.....	17
Sẽ	18
adam,eve	19
Tháng hoa lên đường.....	21
Vọng ngôn đêm Noel	22
Cám ơn nhà văn Ngô Tất Tố	24
Thượng kinh hành	25

Thơ tặng vợ

Không phải vợ ông Trần Tế Xương
nhà thơ có hai bàn tay trắng
có bãi xa thân cò cánh mỏng
tiếng eo sèo như sóng dậy trên sông

Không phải vợ nhà thơ để hiểu nỗi lòng
của ông quan nửa đời ăn lương vợ
nửa đời leo lét ngọn đèn xanh
người tự thắp trên nấm mồ yên nghỉ

Chiều lang thang trên bến Vĩ Hoàng
để biết thói đời ăn ở bạc
chút sương nắng luồn trong giá rét
cỏ cây buồn vội khép quanh thân

Bà sống mãi trong đời thơ Tú Xương
giữa thời buổi có nhiều ông phỗng
đêm cô đơn lặng đi từng tiếng trống
gió đông tàn nghe lạnh rít trên thang

Không làm thơ như Hồ Xuân Hương
để bôi vôi lên đầu lũ trọc
tác văn chương chôn vùi ba tác đất
gió thương Bà như thét buổi chiều nay

Không khổ đau như Hồ Xuân Hương
kẻ nổi loạn giữa tro tàn của kiếp

kẻ đứng giữa hai hàng nước mắt
đóng những đinh dài chan chát trên thân

Không phải vợ nhà thơ đất Tiên Điền
hiếu vì sao đời ông khánh tận
giữa chiều vàng mà vó câu Kim Trọng
chàng bù nhìn làm hỏng một tình yêu

Không phải vợ nhà thơ Nguyễn Du
để chia sẻ lý do Kiều bị bán
giữa nhà thơ và bề dầy tác phẩm
nỗi buồn phủ kín những trang không

Là vợ nhà thơ để nhận cùng người
tiếng thở dài những đời sau than trách
biển gào lên khi Kiều ra lầu Ngưng Bích
thân thể người tan nát những đòn roi

Là vợ nhà thơ để hiểu tiếng đàn
tiếng cuộc sống rơi trên vàng trên đá
tiếng hương bay và lòng hoa lặng lẽ
tiếng lòng người bị xé lúc sang đông

Tiếng mười năm gửi lại trăm năm
người ra đi tiếp lời dâu bể
áo vẫn xanh trên thân người kỹ nữ
đời vẫn buồn trên vó người Lâm Truy

Ba trăm năm nước sông còn nổi sóng
mặt người thu vẫn nhuộm quan san
cánh hồng gieo trên đời người chết đứng
thi sĩ buồn máu đọng trong tim

Không phải vợ nhà-thơ-của-nhiều-thời-đại
đốt đuốc cho chồng viết Cáo Bình Ngô
một trái tim một thanh gươm mở nước
một mái đầu gửi lại đất Đông Đô

Lỡ theo chồng mười năm chân đất
đưa chàng về nghỉ mát Côn Sơn
Hài cổ đẹp chân đi đủng đỉnh
áo bồ quen cật vận xanh xang

Không làm thơ như Bà Huyện Thanh Quan
qua đèo Ngang thương những đời lác đác
khói lam tỏa ngập ngừng trên mái bếp
ngựa qua đèo ngại rét lom khom

Mỗi tảng đá rêu phong Thành Nội
còn in hình người con gái Thăng Long
đêm đêm buồn xóa tóc giữa cung trung
hồn cố quận một vầng trăng vương giả

Không phải vợ ông Phan Sào Nam
Hương Cảng - Hoàn Tân - Tokyo - Bến Ngự
mà đại dương trong lòng người xứ Nghệ
váy quai công cuộc đất thay trâu

Đường thiên lý đi lần tới Huế
mòn gót giày suốt ba mươi năm
thăm thẳm chiều trên bến sông Hương
nước trong vắt giữa đôi bờ đá dựng

Không phải vợ ông-đồ-của-vũ-đình-liên
nghe tiếng lá đào rơi trên giấy

lá vẫn rơi, lá còn rơi mãi
khi bóng chiều thời đại đã ra đi

Người ra đi có bao giờ trở lại
lòng thuyền không chở nổi lòng sông
dây đàn cũ trên tay người tiếp nối
giữa lòng đời vẫn gảy khúc vô thanh

Không phải bà Bồ Tát Quan Âm
mắt vẫn khép ngàn năm không mở
cuộc trần thế đâu cũng là dâu bể
người rùng mình e gió buổi tàn năm

Là tượng Xi-Va trong cổ viện Chàm
người đàn bà trong Lệ Chi viên
úp xuống đời tôi án trụ di tam tộc
đường gươm ngọt ngào đi rất sắc

Là giọt đắng trong hồn tôi tí tách
tiếng ngựa thồ lóc cóc trong đêm
kinh Sáng thế đọc thành lời hủy diệt
là ảnh một người tôi yêu suốt trăm năm

Hòn vọng phu

Cứ đi mà giữ nước non
nghìn trùng thăm thẳm bon bon ngựa hồng
đời trai cật ngựa thanh gươm
một ngày bỏ lại chiến trường nhẹ không
giận chàng yêu ngựa hơn em
giận chàng hóa đá nên Hòn Vọng Phu

Huyền thoại

tặng Kim Tuấn

1. Chử và Dung

Chử ở trường dưới gót Tiên Dung
huyền thoại lớn về người hiếu tử
nửa manh khố tặng cha về dưới mộ
chàng một mình lấy cát che thân

Cảm lòng chàng Dung trở thành Dung
rừng trút lá cho người lỏa thể
những lòng sông lòng biển lòng hoa
lòng thuyền phiêu bạt bãi sông xa
những hương thơm trăm miền đoàn tụ

thủa ấy loài người chưa biết võ tay
và tình yêu cũng không cần đến vãi
tình yêu chỉ cần một bàn tay
đưa nhau tới đến bờ vô vọng

2. Lan Anh

Cháu Lan Anh mai này tới lớp
huyền thoại người vẫn đẹp như tranh
thân thể người ta có bốn phần:
đầu, mình, chân tay và hạnh phúc

đời rất vui và lũ trẻ sơ sinh
khóc vì sợ mất quyền làm người trung thực

3. Khất thực

Người mặc áo vàng đi khất thực
chia khổ đau với những người nghèo
thực phẩm trần gian dâng người thoát tục
đôi mắt người đựng nước tôi cho

Người xuống tóc hẳn vì đời khổ lắm
cảm thương người bị kẹt giữa nhân sinh
thấy trên môi mịt mờ khoảng trống
nụ hôn này xin gửi tặng ni cô

4. Lý ngựa ô

Đêm mịt mùng con ngựa rút dây cương
tiếng sắt - đá hóa thành điệu lý
bỏ lại sau lưng thành quách cũ
lệ lưng trông tôn nữ lên yên

Ta gửi phu nhân lòng ngưỡng mộ
trăm năm một điệu lý theo chồng
nàng đi trong cõi đời dâu bể
một mình một ngựa-rút-dây-cương

Đôi mắt người Sơn Tây

1. Đêm buồn ghé bến Cô Tô
nghe hồn ma cũ đọc thơ Tản Đà
người từ trong mộng bước ra
hạc vàng vỗ cánh như là vẫn say
Đường thi từ buổi vắng người
lầu không bãi vắng đêm dài tịch không
trời cao đất rộng vô cùng
thương người đến chết vẫn không có nhà

2. Năm xưa Tây Tiến trập trùng
năm nay còn lại một mình anh đi
nhà thơ ra chốn biên thù
ông già lặng lẽ đi về đất sâu
nhớ người đỉnh núi gió reo
chiều xanh thăm thẳm trên đèo hư không
gầm lên, sông Mã gầm lên
ai đi về đất mà không độc hành

Tản mạn trong đêm

những ông già xưa khoe nhau bầy tóc trắng
xí gặt được thời gian
trong cuộc chạy đua vào vĩnh viễn
những ông già đời nay để tóc dài
thích làm loài khác giống.
Xin được ngụy trang loài tóc ngắn
trong cuộc chạy đua cùng thời gian
khó khăn mà tới đích

Nhà sư tụng kinh nghèo nghèo như kẻ khổ
thượng đế già nua và chuột chù
trong những đêm nằm nghe mất giấc
không ai thanh thoi như Lý Bạch
có một đời bốn ba. Và Đỗ Phủ
chết như mơ trên con thuyền rách

Cái chết lằm trong một cơn say
có vầng trăng soi trên mặt nước
trăng chỉ sáng những bờ xa tấp
khi mọi người không thấy mặt vầng trăng

Không phải đêm mà chỉ là
mặt khác của ngày
sập xuống em làn mi khép
xuống đời ta những cơn mơ nhòe nhạt
đêm: chút hạnh phúc nhỏ nhoi
cũng hoài công tìm kiếm.

Trên những bước đã đi
bao nhiêu bước vòng quanh chỗ hẹn

ai lỡ hẹn một người con gái
khi lớn lên sẽ làm văn chương
rời xa biên biệt không về lại
chờ người hư ảo những trang không

Chút tình yêu trong tim người sư nữ
leo lét trăm năm ngọn nến hồng
đêm đêm sau những giờ tụng kinh
trong yên lặng thương người bèo giạt
Ni cô ơi nếu có người phải khóc
nước mắt này xin được rót thay ai

Ngủ đi con trời sắp hết đêm rồi
giường rộng mà sao con trở giấc
đời cũng rộng có đâu là trang sách
bốn bề vuông không đủ bước chân người

Đêm Tiền Giang

Mỹ Tho, về trong đêm mưa bay
bờ sông cũ ngồi ăn con cá lóc
cọng rau thơm nồng trong đêm bát ngát
đêm vô cùng đêm rất thực là đêm

Ly nếp nghiêng dần và đèn phụt tắt
cây dừa đổ ngược bóng trên sông
tôi đổ vào tôi bóng hiu hắt
cuộc đời hiu hắt đổ trong tôi

Không nhớ đường ra khỏi cơn say
ghé vào chợ nằm dài trên thớt thịt
chợt bốn vó con ngựa hồng khép nép
sợ bị bắt thành nhiều khúc đêm nay

Mỹ Tho 02-11-90

Đọc lại thơ Đường

Tầm Dương gian đầu dạ tống khách
đời vô cùng ta thiếu đất đưa nhau
chiều lang thang trên biển Vũng Tàu
chút mưa bay cho người ướt áo
lòng ta đầy khi không nổi bão
sóng triều dâng nên tiếng tỳ bà hành
mà phù thủy âm thanh
dịch thành phan huy vịnh

Lục bát dịch thành thất ngôn
mười lăm năm thê lương hồn bất tuyệt
Nguyễn Du dịch thành Lý Bạch
tình hoang mang thành tứ hoang mang

Và một điều em đã dịch thành anh
khi trái tim em trao cho người khác
mỗi khoảng không dịch thành bất diệt
mà mọi người không đọc cho nhau

Nước mắt vương gia như nước mắt đàn bà
Bạch Cư Dị dịch thành bất tử
phải mấy trăm năm khi gặp Tản Đà
hồn quí phi mới dịch thành cái chết
thương một tình yêu giữa vòng oan nghiệt

Và mọi điều dịch thành chấm hết
khi Tản Đà cõi hạc bay đi

Mang ra chiến trường nửa vầng trăng
gửi lại người nửa thanh kiếm bạc
trăng thiếu phụ muôn đời trăng khuyết
ngựa chàng về còn chiếc yên không

Đêm qua dò chợt thấy trăng soi
ngồi thu lu sợ mình chết đuối
đời nhẹ hẫng sợ mình dễ rơi
vào một nơi nào như mắt em chẳng hạn

Có gì nhiều trong những Đường thi ấy
chút thiên nhiên mang dấu con người
tiếng chuông chùa trong đêm buồn rười rượi
giọng ngân dài xa mãi mấy trăm năm

Trên dấu hài xưa

Người sẽ về chuyến tàu đêm
đêm cho thấy cánh buồm màu trắng
đêm cho thấy không có gì trên bến
hạnh phúc bao giờ cũng rực sáng về đêm

Có thể người trên xe đò
kéo dài thêm phút giây mong đợi
xe mỏng manh làm sao chở nổi
hành lý người gói cả hồn tôi

Người sẽ về trên một sân ga
cho tôi đến nằm bên đường sắt
chờ đoàn tàu rú còi đi qua
để lại đêm những bụi hồng rất buốt

Người sẽ về theo phấn hương bay
thân gái co ro trên gót guốc
trên dấu hài còn sâu trong ký ức
trên dòng sông chảy ngược trong tôi

Người hãy về trên bước chân tôi
bước chân một đời ưa chạy nhảy
những vì sao trên bầu trời nhấp nháy
không có gì buồn chỉ thấy không vui

Sẽ đợi người trên một bờ sông
giữa đôi bờ là dòng nước chảy
chiếc đèn chài giữa trời sao rơi vãi
đêm nay về có lưới được hồn tôi

Để nhớ lúc Trâm xa

Hình như tôi vừa tiễn một người
có điều gì mất đi trong tôi
lúc qua đèo tôi nhủ mình như thế
lệ có bào mòn núi cũng không nguôi

Mấy giờ trưa nay người lên phi cơ
người mặc áo hoa lần đầu gấp gờ
hay áo hồng như chiều hôm qua
một buổi chiều mây đùn trắng xóa
cho tôi già trong một cõi vô tư

Tôi tiễn người để biết kẻ đi xa
đã mang theo hồn người ở lại
sao người không đi bằng sân ga
có ánh đèn cho mắt tôi vàng úa
đời buồn tênh sao người không đi ngựa
cho tôi nghe lóc cóc trên đường

Tôi không muốn người dùng phi cơ
bởi đôi mắt làm sao ngó thấy
Tôi không muốn người dùng phi cơ
tình chỉ đẹp trong một bàn tay vẫy

Có người đi sao chiều không mưa
có người đi sao chiều không nắng
rất lãng mạn sao tôi không buồn
chỉ hình như có nhiều đau đớn

Sẽ ...

Sẽ không đưa em qua bến đò
sông nước có mấy khi đúng hẹn
cơn rét dữ mùa đông ập đến
lạnh cả hai người, đi và tiễn

Và một chỗ ngồi sẽ rất vô danh
một chỗ thấy cả mưa lẫn nắng
thấy rõ cả hai đầu cuộc sống
vì thật tình cũng mỏng như sương

Sẽ có thể không nhiều u ám
nhờ nỗi buồn rực sáng trong anh
để chiều về xây xẩm hoàng hôn
đợi chiếc bóng của ngày sập xuống

adam,eve

giữa muôn loài ngây dại vô danh
anh bẻ đi một nhánh xương sườn
muối của đất, em thành người nữ
thành bông hồng biết nở trong anh

Suối ngây thơ chưa chảy thành dòng
con cá nào biết lội trên sông
em biết yêu khi thành người nữ
khi ngày chưa biết đổ thành đêm

Adam ơi, em thánh thiện vô ngần
lửa tim em bốc cao vùi vùi
hãy cho em nghe tiếng loài người
bản nhạc đầu tiên trên trái đất

Đêm là đêm rất đổi dịu dàng
đêm thánh thiện ngày chưa thức giấc
con suối trong mở đường đi thú nhất
em vô tình đi lạc trong anh

Và em mơ, em mơ thành bất tử
thành bông hồng biết nở trong anh
hãy đưa em trốn khỏi địa đàng
có trái cấm và mối sầu vạn cổ

Eve ơi, tình-yêu-ở-ngoài-cái-chết
đang trở thành quen thuộc tàn phai

khi từ anh trái đất có hai người
sông suối đã âm thầm chảy ngược

Sự bất tử tàn phai cay đắng nhất
anh thấy cần phải chết, eve
con sông bình yên chết giữa đôi bờ
con cá bơi để tự trầm trong nước

Và thần nhiên như điều vô nghĩa
hãy theo anh ra khỏi địa đàng
Jéhovah thành con số lẻ
thành nỗi sầu vụn cổ trong anh

Tháng hoa lên đường

Những sớm mai hồng đã rất thơm
đã về trong lạnh những làn hương
và xưa về lại theo hồi ức
êm ái như là một vết thương

Hoa lên đường làm cho rất thơm
Một vùng rộng lớn của không gian
thơm lây đến cả hồn tôi nữa
một cõi hồn đầy những trống không

Tháng hoa lên đường trẻ nhất trong năm
người về hư ảo bức chân dung
người mặc áo hoa đi guốc mộc
ta dìu nhau đi hái mộng xa xăm

Hoa lên đường hoa để hương trên cây
người ra đi ngoái nhìn trở lại
không chiều nào dài như chiều nay
chiếc bóng ngày chập chờn không tới

Hoa đã về và tôi vẫn đợi
tôi đã thành tờ lịch cuối trăm năm

Vọng ngôn đêm Noel

Em loay hoay tìm diêm nhóm lửa
cho tôi giáng sinh vào giữa đời em
mang chân dung của Chúa hài đồng
tôi chọn em làm cây thập tự

Đêm của ngàn năm không ráo lệ
dài hơn tất cả mọi đêm dài
những chuyện tình kể mãi không vơi
có mặt trời soi trên băng giá

Lang thang trong đêm dài thống khổ
nhân loại tạt nguyên kiếm chỗ dung thân
bàn tay nào nổi những đường vân
để cuộc đời chỉ toàn mộng ảo

Chúa giáng sinh đi tìm bất tử
tôi tìm em, hình ảnh một con người
em đã xây thành đá trong tôi
niềm hoan lạc và sầu chất ngất

Đoản khúc Noel vạt vờ chập choạng
cả loài người hốt hoảng kiếm chân dung
vội vã con tàu rã ra từng mảnh
là hết đường về lại bên em

Từ đây chúng ta chia lìa đôi ngả
tôi trốn trong tôi thành con gấu ngủ đông

tôi hát lên đoản khúc giáng sinh buồn
em có thấy lời tôi không thành tiếng

Chúa đã chết được loài người phong thánh
tôi sợ tôi quên tiếng loài người
khi cựa mình thức dậy trong tôi
nhân loại tội nguyên bỏ đi hết cả

Đêm Noel bập bùng ánh lửa
tôi dùi tôi trong tiếng phúc âm buồn
kẻ tội nguyên đi kiếm chân dung
một nửa tôi ở trong em xa lạ

Cám ơn nhà văn Ngô Tất Tố

Tôi hiểu vì sao cụ thành nhà văn
quảng bút lông đi viết Tắt Đèn
đèn tắt rồi đêm trở nên đen
nhìn rất rõ bên kia bờ cuộc sống
giữa ngày đêm có một đường biên
và tác phẩm như lời phủ định

Cám ơn cụ, nhà văn Ngô Tất Tố
đèn tắt rồi thấy trên lưng trên cổ
trên cuộc sống mòn người dân Đông Xá
những cuộc đời cát lở ven sông
thấy người đàn bà bán con bán chó
bọn dưới người bán rẻ lương tâm

Trên sự đói nghèo của những đôi chân
tôi đã thấy no tròn lũ đĩa
Năm mươi năm sau khi cụ tắt đèn
đã thấy thêm nhiều ánh điện
điện đi sâu trong hang cùng ngõ hẻm
điện chan hòa trên giấy trắng nhà văn

Thượng kinh hành

Ôm chiếc nóp thượng kinh thăm kẻ chợ
mặt khờ trần ngơ ngác giữa kinh thành
nơi phố nhà day mặt ngó nhau trần
như chàng rể ngó trần bàn thờ nhà vợ
ta chôn chân trên lòng ường xó rở
giữa kinh thành đầy ních những phu nhân
mà đất trời cũng nổi cơn ghen
họ vẫn đẹp như hồi ta biệt tích
con chim hờn chim bay đôi cánh xếp
con cá si tình con cá lật trên sông
tiếng phu nhân như tiếng nước về đồng
để lại ruộng màu phù sa ấm áp

Lòng ta đầy khi không thành đức Phật
thành Chúa Trời trong buổi khai thiên
hoa cỏ sơ sinh trên nền đá bạc
mà vải sớ chưa phủ hết thiên nhiên.
Vải sớ ơi, đừng phủ thiên nhiên
quý phu nhân đâu muốn thành ẩn sĩ
Kiến ngãi bất vi vô đồng giả
vả cuộc trần đâu thiếu chỗ dung thân
lòng ta đầy tu đã tròn nửa kiếp
nửa dòng trong dòng đục xin dâng

Nhà cửa thị thành không có tên riêng
họ gọi nhau bằng vài con số
dân kẻ chợ thích xây nhiều chợ

chợ bán trời, bán chim bán chó
bán thành hiền văn chương chữ nghĩa
có chợ bán người họ cũng bán ta luôn.
Nhớ ngày xưa có một phu nhân
mua ta về bởi vì ta có số
nàng thốt ra trong chiếc bồ đựng lúa
xa thị thành cho khỏi rong chơi
thói hư hèn thị dân dễ gây thành dịch
nước chảy huê trôi lúc nào chẳng biết
chỉ những hoàng hôn phủ xuống êm đêm
ta lấy thơ trái ổ lót phu nhân
đồ vô dụng chẳng thềm cho đọc

Cuộc thế nhá nhem dễ đâu tìm hạnh phúc
dân thị thành không thể biết như ta
nhìn lại cố tri dăm mái đầu đã bạc
mặt già khăng không dễ nhận ra nhau
những dăm lom khom đang dò từng bước
trên đường đời trơn tuột gỗ ghế
đời lăn đi trên những vòng xe
để lại đường vết hằn nghiệt ngã

Gã khờ trần lai kinh thăm kẻ chợ
không khi nào rời chiếc nóp trên tay
rượu giang hồ đã cạn hết đêm nay
hắn bỏ đi rồi theo một cơn say
theo tiếng gọi của chiếc bồ đựng lúa
còn lại chiếc bầu không của riêng ai
tặng các phu nhân vô vàn khả kính